

GJYKATA EVROPIANE E TË DREJTAVE TË NJERIUT
SEKSIONI I TRETË

VENDIM
Kërkesa nr. 44789/07
REXHEPI SHPK
kundër Shqipërisë

Gjykata Evropiane e të Drejtave të Njeriut (Seksioni i Tretë), e mbledhur më 13 shkurt 2023 si Komitet i përbërë nga:

Georgios A. Serghides, *President*,
Darian Pavli,
Oddný Mjöll Arnardóttir, *gjyqtarë*,
dhe Olga Chernishova, *zëvendëskancelare e Seksionit*,
Duke pasur parasysh:

kërkesën (nr. 44789/07) kundër Republikës së Shqipërisë të depozituar në Gjykatë sipas nenit 34 të Konventës për Mbrotjtjen e të Drejtave dhe Lirive Themelore të Njeriut (“Konventa”), më 29 shtator 2007 nga Rexhepi sh.p.k. (“kërkues”), shoqëri me përgjegjësi të kufizuar me seli në Tiranë dhe i përfaqësuar nga z. K. Puto, avokat i licencuar në Tiranë;

vendimin për të njoftuar për kërkesën Qeverinë e Shqipërisë (“Qeveria”) të përfaqësuar nga Agjentja znj. A. Hiçka, dhe më pas nga Agjenti z. O. Moçka, Avokat i Përgjithshëm i Shtetit;
parashtrimet e palëve;

Pas diskutimit, vendosi si më poshtë:

OBJEKTI I ÇËSHTJES

1. Çështja ka të bëjë me shkeljen e pretenduar të së drejtës së shoqërisë kërkuese për gjykim të drejtë dhe të së drejtës së saj për gëzimin e qetë të pasurisë së saj.

2. Shoqëria kërkuese ka lidhur një *kontratë sipërmarrjeje* me personat privatë B. dhe S. për ndërtimin e një objekti në truallin e tyre. Më pas, Këshilli i Planifikimit të Territorit i Bashkisë Tiranë (këtu e më tutje “KPT Tiranë”) i dha kërkuesit një leje planifikimi (më 26 nëntor 1997) dhe një leje ndërtimi (më 22 dhjetor 1997). Vlefshmëria e lejes së ndërtimit u zgjat më pas në dy raste (më 24 gusht 1998 dhe më 23 qershor 2000) deri më 23 qershor 2005.

3. Në mars 2003, një tjetër shoqëri tregtare D. lidhi marrëveshje me A., K. dhe T. për ndërtimin e një objekti në truallin e tyre. Më pas, KPT Tiranë i dha shoqërisë tregtare D. një leje planifikimi (më 9 maj 2003) dhe një leje ndërtimi (28 maj 2004).

4. Duket se trualli në pronësi të A., K. dhe T. mbivendoset me atë në pronësi të B. dhe S.

5. Nuk është e qartë se në cilin moment shoqëria kërkuese mësoi për lejet që ju dhanë shoqërisë tregtare D. Megjithatë, më 14 korrik 2004 shoqëria kërkuese depozitoi një padi në Gjykatën e Rrethit Tiranë (“Gjykata e Rrethit”) kundër KPT-së Tiranë dhe D. ku kërkoi anulimin e lejeve të planifikimit dhe ndërtimit të kësaj të fundit.

6. Më 11 shtator 2004, Këshilli Kombëtar për Planifikimin e Territorit (këtu e më tutje “KPT Kombëtar”) anuloi lejet e planifikimit dhe ndërtimit që i ishin dhënë shoqërisë kërkuese mes viteve 1997 dhe 2000. KPT-ja Kombëtar vlerësoi se rinovimi i vlefshmërisë së lejes së ndërtimit të kërkuesit dhe zgjatja e mëtejshme e vlefshmërisë së saj kishte qenë e paligjshme.

7. Më 27 janar 2005, Gjykata e Rrethit Tiranë vendosi në favor të shoqërisë kërkuese dhe anuloi lejet e planifikimit dhe ndërtimit që ju dhanë shoqërisë D. Ajo konstatoi, *inter alia*, se leja e ndërtimit e shoqërisë kërkuese kishte qenë e ligjshme dhe se anulimi i saj nga KPT Kombëtar duhej shpallur i

pavlefshëm (*veprim juridik absolutisht i pavlefshëm*). Kundër këtij vendimi u ankua KPT Kombëtar dhe shoqëria tregtare D.

8. Më 12 maj 2005, Gjykata e Apelit rrëzoi vendimin e Gjykatës së Rrethit dhe hodhi poshtë pretendimin e shoqërisë kërkuese. Ajo u shpreh se, duke iu referuar disa proceseve të mëparshme gjyqësore që trajtonin këtë çështje, pronarët e rinj të truallit të tokës për të cilin ishin dhënë lejet për shoqërinë kërkuese ishin A., K. dhe T. dhe jo B. dhe S. Rrjedhimisht, KPT-ja Tiranë i kishte dhënë leje shoqërisë tregtare D., duke pasur parasysh marrëveshjen e saj me A., K. dhe T. Gjithashtu, shoqëria kërkuese kishte paraqitur padinë e saj civile përtej afatit tridhjetë ditë të ankimimit kundër akteve administrative të KPT-së Tiranë. Shoqëria kërkuese nuk kishte *locus standi* pasi i ishte hequr lejet me anë vendimin e KPT-së Kombëtar të 11 shtatorit 2004. Gjykata e apelit nuk pranoi arsyetimin e Gjykatës së Rrethit për shpalljen e pavlefshmërisë absolute të vendimit të KPT-së Kombëtar. Ajo konstatoi se çdo ankim kundër vendimit të KPT-së Kombëtar duhej të ishte depozituar në një proces të veçantë gjyqësor.

9. Më 14 prill 2006, Gjykata e Lartë e shpalli ankimin e mëtejshëm të kërkuesit të papranueshëm dhe më 9 korrik 2007, Gjykata Kushtetuese, e mbledhur me trupë të plotë, rrëzoi ankimin kushtetues të shoqërisë kërkuese duke konstatuar se nuk kishte pasur shkelje të së drejtës së saj për një seancë gjyqësore të drejtë.

10. Në një datë të panjohur, shoqëria kërkuese depozitoi një kërkesë për rishikim të vendimit të Gjykatës së Apelit të datës 12 maj 2005. Kjo kërkesë u nxit nga pushimi i procesit penal kundër një nëpunësi të Bashkisë Tiranë, i cili ishte i dyshuar për shpërdorim detyre dhe falsifikim të dokumenteve zyrtare, veçanërisht vendimin e 23 qershorit 2000 të KPT-së Tiranë (shihni paragrafin 2 më lart). Gjykata e Apelit, kur vendosi pushimin e procesit penal, kishte konstatuar se vendimi i KPT-së Tiranë i datës 23 qershor 2000 nuk ishte i falsifikuar, por ishte nxjerrë në përputhje me ligjin. Gjykata e Lartë hodhi poshtë kërkesën e shoqërisë kërkuese për rishikim.

VLERËSIMI I GJYKATËS

I.SHKELJA E PRETENDUAR E NENIT 1 TË PROTOKOLLIT NR. 1 TË KONVENTËS

11. Shoqëria kërkuese u ankua, së pari, se dhënia e lejeve të planifikimit dhe ndërtimit për shoqërinë tregtare D., dhe së dyti, se anulimi i lejeve të saj të planifikimit dhe ndërtimit nga KPT-ja Kombëtar shkelnin të drejtat e saj sipas nenit 1 të Protokollit nr. 1 të Konventës.

12. Qeveria argumentoi se shoqëria kërkuese nuk kishte arritur të shteronte mjetet juridike të brendshme. Ajo u shpreh se proceset e brendshme gjyqësore që kishte ndjekur kërkuesi kishin të bënë me të drejtat e shoqërisë D. për të ndërtuar në truallin në fjalë. Kërkuesi nuk kishte ankimuar vendimin e KPT-së Kombëtar të cilin e konsideronte se kishte ndërhyrë në të drejtat e tij. Në çdo rast, vendimi i anulimit i KPT-së Kombëtar thjesht kishte korrigjuar situatën e mëparshme të paligjshme dhe për rrjedhojë nuk kishte ndërhyrë në të drejtat e kërkuesit sipas nenit 1 të Protokollit Nr. 1 ose, përndryshe, ndërhyrja kishte qenë e justifikuar.

13. Shoqëria kërkuese, nga ana tjetër, argumentoi se vendimi i KPT-së Kombëtar duhej të konsiderohej “absolutisht i pavlefshëm”. Ajo pohoi se e kishte ngritur këtë argument para gjykatave të brendshme.

14. Gjykata konstaton se leja e planifikimit së bashku me lejen e ndërtimit të lëshuar më pas përbënin “pasuri” për shoqërinë kërkuese (shihni *Mullai dhe të tjerët kundër Shqipërisë*, nr. 9074/07, §§ 98-99, 23 mars 2010).

15. Edhe nëse supozohet se dhënia e lejeve të planifikimit dhe ndërtimit për shoqërinë D. përbënte shkak të veçantë për ndërhyrjeje në interesin pasuror të shoqërisë kërkuese (krahasoni *Mullai dhe të tjerët*, cituar më lart, § 111), Gjykata vlerëson se, për shkak të fakteve specifike të çështjes në fjalë, thelbi i kërkesës së kërkuesit sipas nenit 1 të Protokollit Nr.1 është fakti që lejet e tij të planifikimit dhe të ndërtimit ishin shfuqizuar nga KPT Kombëtar. Gjykata nuk mund të mos vërë re, siç bëri Gjykata e

Apelit (shih paragrafin 8 më lart), se lejet e shoqërisë kërkuese sidoqoftë u shfuqizuan menjëherë pasi shoqërisë D. iu dhanë lejet e planifikimit dhe ndërtimit.

16. Për sa i përket vendimit të KPT-së Kombëtar për anulimin e lejeve të planifikimit dhe ndërtimit të kërkesit, Gjykata bie dakord me Qeverinë se kërkesi, duke mos ngritur asnjë padi kundër këtij vendimi, nuk ka shteruar mjetet e brendshme juridike. Megjithëse kërkesi e konsideroi vendimin e goditur si absolutisht të pavlefshëm (dhe në fakt këtë e parashtoi para gjykatave të brendshme), Gjykata nuk ka asnjë arsye të vërë në dyshim konstatimin e Gjykatës së Apelit sipas të cilës çdo argument kundër vendimit të KPT-së Kombëtar duhej të ishte paraqitur në proces të veçantë gjyqësor kundër aktit në fjalë.

17. Rrjedhimisht, ankesa e shoqërisë kërkuese në lidhje me ndërhyrjen për shkak të anulimit të lejeve të saj të planifikimit dhe ndërtimit duhet të refuzohet sipas nenit 35 §§ 1 dhe 4 të Konventës për mosshkrimin e mjeteve të brendshme juridike.

II.SHKELJA E PRETENDUAR E NENIT 6 § 1 TË KONVENTËS

18. Shoqëria kërkuese pretendoi shkelje të nenit 6 § 1, duke shprehur pakënaqësinë e saj me arsyetimin e gjykatave të brendshme dhe me rezultatin e procesit kundër KPT-së Tiranë dhe shoqërisë D. Ajo vlerësoi se KPT-ja Kombëtar kishte ndërhyrë në mënyrë të paligjshme në çështjen e saj duke anuluar lejet e saj të planifikimit dhe ndërtimit. Kërkesi kundërshtoi gjithashtu pavarësinë dhe paanshmërinë e gjyqtarëve të Gjykatës së Apelit dhe konsideroi se i kishte munguar qasja në gjykatë nisur nga vendimi i Gjykatës së Apelit.

19. Qeveria argumentoi se proceset e brendshme gjyqësore kishin përmbushur garancitë e gjykimit të drejtë të ofruara nga neni 6 i Konventës.

20. Për sa i përket ankesës në lidhje me pretendimin e anshmërisë dhe mungesës së pavarësisë së gjyqtarëve të Gjykatës së Apelit, shoqëria kërkuese duket se e mbështet këtë pretendim në dyshimet që Gjykata e Apelit kishte vepruar me nxitim, që kishte pranuar ankimin e paraqitur nga përfaqësuesi i palës kundërshtarë pa prokurë të vlefshme nga ky i fundit dhe që kishte refuzuar pezullimin e procesit të kundërshtuar në pritje të përfundimit të procesit penal kundër një nëpunësi të Bashkisë Tiranë (shihni paragrafin 10 më lart). Gjykata nuk e sheh se si pretendimet e sipër-përshkruara – edhe nëse janë gjetur të vërteta – mund të prekin paanshmërinë dhe pavarësinë e gjyqtarëve të Gjykatës së Apelit.

21. Për sa i përket pretendimit në lidhje me qasjen në gjykatë, Gjykata vlerëson se shoqëria kërkuese kishte mundësi që të paraqiste pretendimet e saj në gjykatat e brendshme dhe se në fakt këto gjykata i shqyrtuan ato pretendime. Duke vënë në dukje se thelbi i ankesës së kërkesit duket se lidhet me vendimin e Gjykatës së Apelit, Gjykata vëren se megjithëse ajo gjykatë hodhi poshtë pretendimet e tij për mungesë legjitimiteti dhe për paraqitjen e kërkesave jashtë afatit, ajo gjithsesi e trajtoi themelin e pretendimeve të kërkesit (shihni paragrafin 8 më lart). Siç u përmend më lart, çdo argument kundër vendimit të KPT-së Kombëtar duhej të ishte paraqitur kundër atij akti në një proces të veçantë gjyqësor.

22. Për sa i përket arsyeve mbi të cilat mbështeten gjykatat e brendshme dhe duke theksuar se padia e shoqërisë kërkuese është refuzuar (shihni paragrafin 10 më lart), nuk ka shkaqe për gjetjen e shkeljes së nenit 6 të Konventës. Duke theksuar se, si rregull, funksioni i Gjykatës nuk është të merret me gabimet e pretenduara të ligjit ose fakteve që janë kryer nga gjykatat kombëtare (shihni *De Tommaso kundër Italisë* [DHM], nr. 43395/09, § 170, 23 shkurt 2017), Gjykata vëren se gjykatat e brendshme në rastin konkret kanë dhënë arsye për vendimet e tyre, të cilat nuk duket se janë arbitrare ose haptazi të paarsyeshme. Meqenëse Gjykata e Apelit gjeti se çdo ankim kundër vendimit të KPT-së Kombëtar duhej të ishte objekt i një procesi të veçantë gjyqësor kundër atij vendimi (shih paragrafin 8 më lart), nuk mund të konsiderohet e paarsyeshme që gjykata e apelit nuk u shpreh më pas për arsyet e shfuqizimit të lejeve të planifikimit dhe ndërtimit të shoqërisë kërkuese. Gjithashtu, vendimi i Gjykatës së Lartë për të refuzuar *de plano* ankimin e shoqërisë kërkuese për çështjet ligjore pa dhënë arsye të

shtjelluara nuk përbën shkelje të nenit 6 § 1 (shihni *çështja Marini kundër Shqipërisë*, nr. 3738/02, § 106, 18 dhjetor 2007).

23. Për rrjedhojë, kjo pjesë e kërkesës është haptazi e pabazuar dhe duhet të refuzohet në përputhje me nenin 35 §§ 3 (a) dhe 4 të Konventës.

Për këto arsye, Gjykata, unanimisht,

Shpall kërkesën të papranueshme.

Bërë në gjuhën angleze dhe njoftuar me shkrim më 14 mars 2024.

Olga Chernishova
Zëvendëskancelare

Georgios A. Serghides
President